

# EU [i:’ju:]

(i još ponešto)



Dragi čitatelji,

ovaj Uvodnik, što bismo rekli filmskim rječnikom, mali je omnibus. Skupilo se toga, bilo bi i za puno više od dvije stranice. Pa krenimo:

**Priča prva.** Dok ovo pišem u očekivanju smo velikog događaja. A kad budete u rukama držali ovaj broj MiŠ-a *Lijepa Naša* već će biti u EU. Što će to značiti za njenu budućnost – zna samo dragi Bog. *Veseliti se ili ne, pitanje je sad (Da poviknem iju-ju?)*. No naša je mala zemlja već neko vrijeme uvrštena u dokumente Europske unije pa je moguće raditi usporedbe i razne analize. Tako ćete na e-adresi <http://eacea.ec.europa.eu/education/eurydice/index.en.php> naći obilje podataka iz područja obrazovanja: možete doznati kako izgledaju školski kalendari u pojedinim zemljama, kako izgledaju programi (pa i kako je u njima zastupljena nastava matematike), kolike su plaće učitelja u članicama EU-a i još mnogo toga.

Ne bih dalje o ovoj temi. Htjedoh tek da i u MiŠ-u ostane traga ovom događaju.

**Priča druga.** Bez imalo srama priznajem, bila je to 50-godišnjica moje (veeelike) mature. Okupilo nas se osmero: 6 učenika i 2 profesora. U prvi gimnazijski razred krenulo nas je 52, u drugome nas je već bilo samo 25. Što odustalo, što prešlo u druge škole, što popadalo. Do mature nas je stiglo 15, od kojih samo 8 neuništivih od onih 52, ostale smo usput pokupili. I sve se to izdogađalo bez neke buke i drame. Ne bih sada popovao: *Aha, a pogledaj ovo danas, ovi se stalno nešto bune*. Pa bune se, da, kako i ne bi. Za većinu predmeta učili smo iz malih bilježnica (recimo do 40 stranica) u koje smo zapisivali na nastavi. Istih onih predmeta za koje danas postoje udžbenici i od 400 stranica (plus radna bilježnica). Za matematiku su bile dvije knjige: Algebra i Geometrija. Jedan sat algebra, drugi sat geometrija. Usporedba škole prije pola stoljeća i danas besmislena je. Dva su to svijeta, ničim povezana.

**Priča treća.** Piše mi jedna moja bivša učenica, Ana iz davnih dana. Njezin *sinek* ima poteškoća s matematikom (drugi je razred srednje škole) pa me

moli za savjet. Što da radi? Već sada bi željela poduzeti nešto kako u trećem razredu ne bi u obitelji proživljavali iste drame kakve su proživjeli ove godine. Ponukana je i tragičnim događajem, u razredu njena sina jedan je učenik očajan zbog neuspjeha u školi na sebe podigao ruku. A kakav savjet da joj dam? Tko tu ima rješenja? Ana se u pismu prisjeća vremena kada je ona išla u školu. Ne bih sada o toj zamci "Kad sam ja..." u koju upadaju roditelji. To kako je njima bilo neće pomoći njihovoj djeci. A ona imaju problem, velik i ozbiljan problem. I treba ga konačno početi rješavati.

**Priča četvrta.** Ode u mirovinu i Nik, moj dobri i dragi kolega s kojim sam dijelio kabinet ali i stol u školskom kafiću. S ovom školskom godinom završava i njegov radni, a započinje umirovljenički vijek. Ne zamjerite dragi čitatelji, ali moram ispisati nekoliko redaka o tom vrijednom i časnom čovjeku. Zaslužio je barem toliko. Sve se ovo može shvatiti i kao simbolička poruka o velikoj većini kolega koji su na pragu umirovljeničtva i koji zajedno s Nikolom pripadaju skupini vrijednih i samozatajnih prosvjetara kojima nikada niti koja vlast, osim pustih obećanja, nije pružila gotovo ništa.

Nik je tipičan predstavnik naše *branše*. Tih, odgovoran, maran i poslu predan odradio je svojih i 40<sup>+</sup> godina. Kako mu se društvo ili bolje rečeno država odužila? Pa u najboljem slučaju skromno ako se i tako može nazvati ona mirovinica koju će primati. A država mu nije ostala dužna samo novac, dug je puno teži i ne može se vratiti.

Sve što ti mogu poručiti, dragi Nik, tebi i svim kolegicama i kolegama koji završavaju svoj radni vijek, jest: *Hvala!*

**Priča peta.** *Da nestanu svi fizičari u Hrvatskoj, ne bi se dogodilo ništa u svijetu. Da nestanu naši indolozi, germanisti i slavisti, bio bi potres u svijetu u tim strukama,* kaže dr. Damir Boras, dekan Filozofskog fakulteta u Zagrebu. E, moj gospodine Boras, zamislite kako bi tek bilo super da nestanu svi naši matematičari.

No šalu u stranu, radi se o preozbiljnoj stvari. Nisu to riječi nekog marginalnog čudaka, izgovorio ih je jedan dekan čiji utjecaj u javnosti ali i u oblikovanju našeg školskog sustava zasigurno nije zanemariv. Jer dr. Boras je dekan jednog od najjačih nastavničkih fakulteta u nas. Nažalost, njegov primjer nije usamljen, prečesto se susrećemo s nerazumijevanjem uloge matematike i prirodnih znanosti (pa onda i njihovom mjestu u obrazovanju) u suvremenom svijetu nekih uglednih društvenjaka.

**Priča šesta.** Naš je Miš napunio 14 godina. Ova posljednja, možda je bila i najteža. I mi smo osjetili vjetrove krize koja nije samo u materijalnom području. Dobivali smo premalo tekstova, pogotovo kvalitetnih. Kao da ste posustali. Miš se od samog početka opredijelio za domaće snage. Željeli smo da ga većim dijelom stvaraju oni koji svakodnevno ulaze u razrede. Mnogi od vas sasvim sigurno imali bi što napisati, prikazati svoje zamisli, iznijeti svoja iskustva. Pozivamo vas, dragi čitatelji, da se ohrabrite i da nam se javite. Želimo li da ovaj naš Miško opstane, moramo ga malo nahraniti. Svi zajedno.

Srdačno vaš

*Pravin Dahi*

